

quod secundum sensum apparet, necessa-
riò verum aiunt. Ex his enim & Empedo-
cles, & Democritus, cæterorum quoque
singuli, talibus opinionibus irretiti sunt.
Empedocles etenim habitu mutato, pru-
dentiam quoque mutari ait: *Ad presens
nanque prudentia hominibus augetur.* In aliis
quoque dicit, quod quærens alterantur, ea-
denus semper etiam altera sapere eis affuit.
Parmenides quoque eodem asserit modo:
*Ut enim cuique complexio membrorum
flexibilibus se habet, Ita intellectus hominibus
adest. idem nanque Est, quod sapit membrorum
partur a hominibus. Et omnibus & omni.
Quod enim plus est, intelligentia est.* Anaxagoræ au-
tem sententiâ, ipsa quoque à quodam suo-
rum necessariorum memoriæ tradita est.
Quod talia eis entia erunt, qualia ea esse
putant. Homerum etiam talem aiunt opi-
nionem habere videri: quippe qui faciat
Heclorem, cum à vulnere insaniret, iacê-
re, aliud sapientem, tanquam & insanien-
tes saperent quidem, sed non eadem. Pa-
cet itaque, quod si vtraque prudentia est,
entia quoque simul ita & non ita se ha-
bent. Quæ ex re difficillimum quod se-
quitur est. Si enim qui maximè possibile
verum vident (ij autem sunt, qui maximè
illud quærunt, & amant,) ij tales opinio-
nes habent, & talem de veritate senten-
tiam ferunt, quomodo non secordia illis
sit, qui philosophari conantur: nam quæ-
rere veritatem, non esset nisi volucres per
sequi. Causa vero huius opinionis his fuit,
quia veritatem quidem de entibus confi-
derabant: entia vero, sola arbitrati sunt
sensibilia esse. In his autem, magna inde-
terminati natura inest, & eius, quod ita
ens est, ut prædiximus. Quare verisimili-
ter quidem, sed non verè dicunt. Ita enim
magis conuenit dicere, quam ut Epichar-
mus in Xenophanem. Item cum hanc om-
nem Naturam moueri viderent, de eo
autem quod mutatur, nihil verificari, cir-
ca illud quod omnino mutatur, nihil veri-
ficari, posse putabant. Ex hac enim existi-
matione summa illa eorum opinio pullu-
lauit, qui se Heraclitè sequi affirmabant,
qualè & Cratylus habebat, qui tandem ni-
hil putabat dicere oportere, sed solum di-
gitum mouebat, & Heraclitum, quod bis
dixisset in eundem fluxum non esse in-
trare, reprehendebat: ipse enim existi-
mabat, ne semel quidem. Nos autem ad hanc
etiã rationè dicemus, quòd id quod muta-

A τὸ φαινόμενον καὶ τὴν αἰσθησιν, ἐξ αἰσθητικῆς
δημιῆς εἶναι φασιν. ἐκ τούτων γὰρ ἡ Εμπε-
δοκλῆς καὶ Δημοκρίτος, καὶ τῶν δῆμων, ὡς ἔπος
εἰπεῖν, ἕκαστος, ποιῶντας δόξας γαγγύλωται
ἔνοχοι. καὶ γὰρ Εμπεδοκλῆς μεταβδύοντας
τὴν ἕξιν, μεταβδύειν φησὶ τὴν φρονήσιν.
Πρὸς παρὸν γὰρ μήτις ἀξέεται ἀιθερόποισι.
καὶ ἐν ἑτέροις ἢ λέγει ὅτι δημίους μεταφύω,
τόσον ἀσπίσιν αἰεὶ καὶ τὸ φρονεῖν δημίαι

B περιστατο. καὶ Παρμενίδης ἡ δποφάνεται τὸν
αὐτὸν ἔσπον. Ὡς γὰρ ἕκαστος ἔχει κερῶσιν με-
λέων πολυκρῆστων, τῶς νόος ἀνδράποισ
περὶσθην. τὸ γὰρ αὐτὸ ἔστιν ὁ πρὸ φρονεῖ με-
λέων φύσις ἀνδράποισ, καὶ πᾶσιν, καὶ πᾶσι.
τὸ γὰρ πλέον ἐστὶ νόημα. Ἀναξάγορε δὲ καὶ ἀπο-
φθεγμα μνημονόυεται πρὸς τῶν ἑτερόων πι-
νας, ὅτι ποιῶντα αὐτοῖς τὰ ὄντα, οἷα ἀσπίσιν

C λάβασσι. φασὶ ἡ καὶ τὸν Ὀμηρον ποιῶντων
ἔχοντα φαίνεσθαι τὴν δόξαν, ὅτι ἔποισε τὸν
Ἐκτορα ὡς ἐξέσθιν ὑπὸ τὸν πληγῆς, καὶ αὐτὸ
λοφρονόουτας ὡς φρονιούτας ἕψιν καὶ ἐπὶ πα-
ραφρονιούτας, ἀλλ' οὐ ταῦτα δῆλον οὐδ' ὅτι
εἰ ἀμφότερα φρονήσας, καὶ τὰ ὄντα αἶμα οὐ-
τω τε καὶ οὐχ. οὕτως ἔχει. ἢ καὶ χαλεπώ-
ταιον τὸ συμβαῖνον ὅσπιν. γὰρ οἱ μέγιστοι τὸ
ἐνδεχόμενον δημιῆς ἐωρακότες, (οὐτοι δ' εἰ-
σὶν οἱ μέγιστοι ζητούτες αὐτὸ καὶ φιλέντες)

D οὗτοι ποιῶντας ἔχουσι τὰς δόξας, καὶ ταῦτα
δποφάνονται πρὸς τῆς δημιῆς, πρὸς οἷα ἀξίον
αὐτομῆσιν ἐπὶ φιλοσοφείν ἐξερῶντας; τὸ γὰρ
τὰ πτόμῆρα δῶκεναι, τὸ ζητεῖν αὐεῖν τὴν αἰ-
λήσθην. αἰπον ἡ τῆς δόξας τούτους, ὅτι πρὸ
τῶν ὄντων ἕψιν τὴν δῶξην ἐσκόπου. τὰ δ'
ὄντα ὑπέλαβον ἔψιν τὰ ἀσπίτα μόνον. ἐν ἡ ἴσ-

E τοις, πολλῆ ἢ τῆ ἀορέσου φύσις ἐν παρῶ, καὶ
ἢ τῶ ὄντος οὕτως, πρὸς πρὸ εἰπομῆ. δι' ὁ εἰκότως
ἕψιν λέγουσιν, καὶ δημιῆς ἡ λέγουσιν. οὕτω γὰρ
ἀμῶσθιν μέλλον εἰπεῖν, ἢ ὡς πρὸ ἐπάχρημος
ἢ Ξενοφάνης. ἐπὶ ἡ πᾶσιν ὀρῶντες ταῦ τὴν
κινουόμεν τὴν φύσιν, καὶ ἡ τῆ μεταβδύον-
τες, οὐδὲν ἀληθευόμενον, πρὸς γὰρ τὸ πᾶντως
πᾶσι μεταβάλλον, ἐν ἐνδεχόμεν ἀληθε-
ύειν. ἐν γὰρ ταῦτης τῆς ὑπολήψασ ἐξυῶσθ-

F σεν ἢ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρηκόων, ἢ τῶν
φασκόντων ἡκακλετίσθιν, καὶ οἷαν Κρα-
τύλος εἶχεν, ὅς τὸ τελευτεῖον οὐδὲν ὄρετο δῆεν
μετα-

μετα-